

TRIVIUM EGYESÜLET
5/F SZÖVEG

Shane Fallin úgy nyitotta ki a szemét, mint aki éppen akkor ébred mély álmából. Tekintetét a helyiséget elválasztó négyzetrács mögé, a sötétség mélyére függesztette.

– Ki a fene maga? – kérdezte unottan. – Minek vesztegeti ilyesmire az idejét?

Donohant meglepte a fogoly kellemes orgánuma, tiszta intonációja, nyugodt tekintete.

– Nevem Randolph Donohan – felelte, közben a monitort figyelte, változnak-e a fogoly vizsgálati jellemzői. – Az Egyesített Űrvédelmi Flotta alezredese vagyok a Tizian bázison.

Fallin vérnyomása és pulzusa nem változott a hírre, ám az agyi elektromos frekvenciái azt mutatták, teljesen éber állapotba került. Ez jelenthette azt, hogy felkeltette a kíváncsiságát a sötétben ücsörgő kérdező, és gondolkodni kezdett, de jelenthette azt is, hogy meglepetés érte, amit titkolni próbál. Esetleg mindkettőt.

– Nincs jobb dolga, mint pszichológiai szituációs játékot játszani velem? – kérdezte rezignáltan. – Inkább menjen vissza a Tizianra, és őrizze tovább azt a nyavalyás féregjáratot!

– Előbb szeretnék választ kapni a kérdéseimre.

Fallin megvetően elmosolyodott.

– Maga most azt hiszi, hogy kurvára okos, és sikerült fogást találnia rajtam. De ezzel csak azt bizonyította, hogy olvasta az anyagomat, és pontosan tudja, hogy *nem* nyitottam ki azt az ajtót.

– Még mindig lelkifurdalása van miatta? – kérdezte Donohan a monitort figyelve.

– *Sosem* volt lelkifurdalásom miatta. Azt tettem, amit kellett.

– Ha most ismét abban a helyzetben találná magát, mit tenne?

– Baromság! – hörrent Fallin.

– Rendben, folytassuk másként! Vonatkoztasson el a múlttól, és képzeljen el egy teljesen új helyzetet! Más, de sokkal jelentőségteljesebb feladatot kell végrehajtania, ami csak úgy sikerülhet, ha megöli a társait. Most nem feláldoznia kell őket, nem végignézni a halálukat távolról, a monitoron keresztül, hanem a saját kezével egyenként végeznie velük. Mit tenne, ha *kizárólag* ezen múlna a küldetés sikere?

Fallin undorral elhúzta a száját.

– Maga tényleg katona, és nem pszichológus... Fogalma sincs róla, hogy ezeket a kérdéseket már ezerszer ezerféleképpen feltették nekem. Lényegtelen, hogy maga másképp fogalmazva kérdezi ugyanazt, a válaszom nem változik... nem bántam meg, amit tettem, most sem tennék másképp, az egyén életénél fontosabb a közösség érdeke. Ha engem kellene valakinek feláldoznia vagy megölnie ahhoz, hogy elvégezze a feladatát, beleegyeznék, sőt kérném rá. Debbie meghalt. Beismerem, hogy nagyon hiányzik. De tudom, hogy akkor, abban a pillanatban pontosan tisztában volt velem, mit fogok tenni és miért. Ő is azt tette volna. A halála előtt megbocsátott nekem.

A monitoron nem változtak a jellemző értékek. A pulzus és vérnyomás normális volt, a bőr nem verejtékezett az átlagosnál jobban, az agyi elektromos frekvenciák, a mimika éber, tiszta tudatot, higgadtságot jelzett.

– Biztos benne, hogy a felesége megbocsátott? – kérdezte Donohan.

– Teljességgel – szögezte le Fallin.

– Nem lehet, hogy azóta is rendszeresen megjelenik az álmaiban, és számon kéri a magatettét?

– Nem.

– Rendben! Akkor most árulja el, hova rejtette David Tammarin kutatási eredményeinek biztonsági másolatait és a részletes jelentését az Édent fenyegető kataklizmáról!

Fallin testtartása és mimikája nem változott, ám a pulzusszám hirtelen kilencvenötre ugrott, az agyi elektromos detektor szerint a hipokampusz erős blokkolás alá került, és ez utóbbi azt jelentette, hogy a fogoly megpróbált elnyomni bizonyos hosszú távú emlékeket.

Csaknem egy teljes perc is eltelt, mire Fallin válaszolt. Addigra az értékei ismét normalizálódtak.

– Szóval maga *az a* Donohan – jegyezte meg.

– Hogy érti?

– A QWTS vezérének, Quentin Donohennek a fia...

– Quentin a bácsikám. Az én apám Logan Donohan.

Fallin nem felelt, de az agyi elektromos tevékenysége erős gondolkodásra utalt.

– Várom a válaszát – sürgette az alezredes.

Fallin lehunyta a szemét, ellazította végtagjait, mintha összpontosítana, és ezt a mérések eredményei is igazolták. Meditatív állapotba került.

Donohan hagyta. Hátradől a székén, és várt.

Fallin őrnagy nem ostoba. Pontosán tisztában van vele, hogy ő látja a testének minden rezzenését. Csak húzni akarja az időt, hogy rendezhesse gondolatait, eltervezze, mennyit oszt meg abból, ami a birtokában van.

Két évvel ezelőtt Shane Fallin őrnagy az Űrvédelmi Flotta akkori felderítő tisztje kitervelője és irányítója volt egy terrorista akciónak, ami a QWTS konzern első számú irodaháza ellen irányult. Ám az FBI váratlanul lecsapott a csoportra. A tűzharcban öten meghaltak, köztük az egyik kommandós. Shane Fallint és bizonyos Zoe Pentát elfogtak, egy társuknak sikerült megszöknie.

– Honnan szerzett tudomást a QWTS Tammarin bizonyítékmásolatairól? – kérdezte Fallin kimerően.

– A QWTS nem tud róla... legalábbis... nem hiszem.

– *Maga* honnan tud róla?

– Ez az információ irreleváns.

Fallin kinyitotta a szemét, tekintetét a túloldali sötét térfélre függesztette.

– Miért nem mutatja magát? – kérdezte. – Miért bujkál a sötétben? Mit akar tőlem *valójában*?

– Azt, hogy árulja el, hova rejtette David Tammarin bizonyítékmásolatait. Semmi egyebet.

– Csak egy okot mondjon, amiért elárulnám!

– Megmentheti az emberiséget a biztos pusztulástól.

Fallin felröhögött.

– Magasról leszarom az emberiséget. Fikarcnyit se érdekel, hogy megdöglenek, vagy megmenekülnek... higgye el!

– Nem hiszem el – jelentette ki Donohan. – Az imént azt mondta, ha valaki csak úgy végezhetné el a feladatát a *köz érdekében*, hogy fel kellene áldoznia a társát, vagyis önt, simán beleegyezne, sőt megkérné rá. Mi ez, ha nem humanista elkötelezettség?

– Megváltoztam.

– Dehogy! – szögezte le Donohan. – Nem változott meg. Dühös, mert itt kell rohadnia a börtönben, míg mások szabadok, de pontosan tudja, hogy az életük gyakorlatilag a maga kezében van, és ez megelégedettséggel tölti el. Át akarja venni Isten szerepét, Mr. Fallin?

A fogoly megvetően nevetett.

– Kezdem élvezni a beszélgetést, Donohan. Végre egy ember, aki nem sumákol, nem ígéret, és nem fenyeget. Győzzön meg! Bizonyítsa be, hogy nem a QWTS megbízásából jött!

Donohan figyelte a monitort, amin az életjelek, érzelmi jellemzők alig változtak. Nem emelkedett a vérnyomás, sem a pulzus, csupán az agyi tevékenység volt élénkebb.

– Tudom, hogy létezik a tűzálló táská, benne legalább két terabájtnyi anyag az Édenen élt egykori *civilizációkról*, és az őket ért kataklizmáról – kezdte Donohan megfontoltan. – Szükségem van az információkra ahhoz, hogy kideríthessem, mi történt valójában az Édenen négy évvel ezelőtt, és miért pusztult el háromszázezer telepés a *Virtual* városhajó megsemmisülésekor. Tudni akarom, hova rejtette a táskát!

– Álljon be a sorba!

Donohan ingerülten felhorkant.

A fogollyal tartó beszélgetés alatt most először engedett az érzelmi reakcióinak. Fallin megpróbálja átverni őt, átvenni az irányítást, és ezt nem hagyhatja. Egy pillantással ellenőrizte a monitort, aztán folytatta:

– Mr. Fallin! Pontosan tudja, hogy nincs sor... nincs hova beállnom, mert jelenleg magán és rajtam kívül *senki* sem tud arról, hogy léteznek másolatok azokról a bizonyítékokról, amik Konrádnál, az öccsénél voltak az Édenen. Eddig *senki* sem kereste meg, nem kérték számon a táskát. Gondolja, hogy a QWTS zsoldosai nem verték volna ki magából az információt, ha tudnának a létezéséről?

Fallin nem felelt, tekintetét mereven a helyiséget elválasztó rácsra szögezte. Mintha át akarta volna fúrni a sötétséget, hogy megláthassa a kérdezőt.

– Miért akarja tudni? – kérdezte óvatosan.

– Az előbb mondtam... szeretném kideríteni...

– Hazudik! Magát egyáltalán nem érdekli, hogy mi történt a telepésekkel és az Édenen rekedt százhuszezer emberrel. Más vezérli, és ha nem árulja el, hogy mi, nem segíthetek.

– *Nem mondhatok mást.* A valódi okokat és a valódi történetet akarom ismerni, nem pedig azt, ami a Kolonizációs Bizottság és Krammer parancsnok jelentésében szerepel. A QWTS emberei még azt hiszik, minden elpusztult a kataklizma alatt, így sosem derül fény arra, hogy ők tisztában voltak a fenyegető veszéllyel, de semmit sem tettek a transzport megakadályozására. Még azt hiszik, sosem derül ki, hogy ők tudtak róla: az Édenen létezett értelmes élet azelőtt is, hogy az ember betette a lábát oda. És pontosan tudják, hogy ha mindez a Kolonizációs Bizottság tudomására jut, annak beláthatatlan következményei lesznek a számukra. Nem a QWTS megbízásából vagyok itt, nem hivatalos megbízással.

– Ezzel csak azt közölte, hogy mi *nem* motiválja, de még mindig nem árulta el a valódi okot...

Donohan hátradólt a székén, próbálta visszatartani feltörekvő, szokatlan indulatát. Érezte, hogy kicsúszik a kezéből az irányítás, ha tovább marad ezen az úton.

– Ez az információ irreleváns – szögezte le végül. – Legyen elég annyi, hogy személyes indíttatásból teszem!

– Csakhogy nekem nem elég ennyi.

– Magát nem érdekli, hogy mi lett az öccse sorsa?

– Konrad meghalt az Édenen, és ezen az sem változtat, ha megtudom az okát.

A monitor elektromos agyi frekvencia- és pulzusszám-emelkedést mutatott, de csak kismértékűt. Donohan biztos volt benne, hogy a fogoly hazudik valamiről, csak éppen azt nem tudta, hogy miről.

– Egyébként teljesen feleslegesen tette meg a hosszú utat idáig – folytatta Fallin. – Fogalmam sincs, hogy *jelenleg* hol vannak a bizonyítékok. Megsemmisülhettek.

– Ó, dehogy! – hörrent Donohan. – Tudom, gondoskodott róla, hogy akkor is biztonságban legyenek, ha magával történik valami.

– Ha így is lenne, nem sikerült meggyőznie, hogy eláruljam. Tudja... minden ász az én kezemben van, és nincs veszténivalóm.

– Talán arra számít, hogy kikerül innen, és felhasználhatja a bizonyítékokat, Mr. Fallin?

A fogoly gunyorosan elvigyorodott.

– Ez az információ irreleváns... Donohan.